

Čís. 203 dis.

Disciplinárneho prečinu podľa § 68 lit. a) adv. zák. sa dopúšťa advokát, ktorý vedome alebo z nedbalosti podá v mene strany, ktorá nie je príslušníkom jazykovej menšiny, žalobu v menšinovom jazyku a tým zavini jej odmietnutie.

(Rozh. zo dňa 16. mája 1934, Ds III 28/34.)

N a j v y š š í s ú d ako súd disciplinárny pre veci advokátov v disciplinárnej veci proti Dr. J. M., advokátovi v K., následkom odvolania, podaného obžalovaným advokátom proti rozsudku disciplinárneho súdu advokátskej komory v Turč. Sv. Martine zo dňa 10. marca 1934 po preskúmaní spisov, predložených hore označeným disciplinárnym súdom, vyniesol rozsudok, ktorým potvrdil rozsudok prvostupňového disciplinárneho súdu.

D ô v o d y:

Odvolaniu obžalovaného advokáta neľze priznať úspechu. Není pochybné a obžalovaný to ani nepopiera, že podaním dvoch žalôb u okresného súdu v K. vyhotovených v menšinovom jazyku maďarskom bol objektívne porušený jazykový zákon, pretože strana obžalovaným zastupovaná nebola príslušníkom jazykovej menšiny maďarskej, ktorá v K. požíva práva podávať žaloby v menšinovom jazyku. Po subjektívnej stránke háji sa obžalovaný dobromyseľnosťou a tvrdí, že ním zastupovaná strana J. S. býva už viac než 40 rokov v K., že je to typický starosedlík, že sa s ním shováral maďarsky a že zo samotného mena neľze ešte usudzovať na národnosť. Disciplinárny súd prvej stolice mal za to, že obžalovaný podľa mena, podpisu a vysvedčenia nemajetnosti ním zastupovanej strany nemohol mať pochybnosti o tom, že J. S. není príslušníkom maďarskej menšiny, nepričítal obžalovanému zrejmy úmysel porušovať jazykový zákon, ale hľadiac k tomu, že J. S. býva už 40 rokov v K. a že obžalovaný prípadne podanie, totiž žaloby nesostavoval, ale niektorý jeho kancelársky zamestnanec a on ich len signoval, povrchnosť, po prípade nedbalosť. Túto poslednú okolnosť nemá však i Najvyšší súd za dokázanú, lebo nehľadiac na to, že aj disciplinárny súd prvej stolice ju len prípadne berie v úvahu, niet pre ňu ani v obhajobe obžalovaného ani v disciplinárnych spisov vecného podkladu. Uvážia-li sa okolnosti disciplinárnym súdom prvej stolice prijaté, má najvyšší súd za to, že neľze síce obžalovanému dokázať, že podaním dvoch žalôb v menšinovom jazyku maďarskom jednal úmyselne proti predpisom jazykového zákona čís. 122/1920 Sb. z. a n., po prípade vlád. nar. čís. 17/26 Sb. z. a n., že však disciplinárny súd z uvedených okolností správne dovodil, že obžalovaný ako advokát, ktorý sa ani neháji tým, že by v tomto smere bol mal pochybnosti o obsahu, smysle a dosahu jazykového zákona,

jednal n e d b a l e, keď za zistených okolností si vôbec neuvážil porušenie jazykového zákona a jeho následkov pre stranu, po prípade, keď tieto predpisy neuvážil dosť pečlivo, tak ako to možno žiadať od práva znalého advokáta následkom jeho odborných znalostí a jeho povolania. Nedbalosť táto je hrubá, pretože ide o vec nepochybnú a dôležitú, ktorá pre stranu môže mať ťažké následky a v tomto prípade i mala, lebo viedlo to k odmietnutiu žalôb a teda k poškodeniu strany, preto s h ľ a dáva aj najvyšší súd v zavinení obžalovaného advokáta disciplinárne previnenie.

Čís. 204 dis.

Stížnost soudce do suspense z úřadu je podati u vrchního soudu prvé stolice, od něhož vyšlo rozhodnutí; adresoval-li stěžovatel podání na soud nepřislušný, je mu nésti následky jeho opožděného dojití k příslušnému soudu, a to i, kdyby se mu snad nedostalo (náležitého) poučení o právu ke stížnosti.

(Rozh. ze dne 25. května 1934, Ds I 25/34.)

K á r n ý s e n á t nejvyššího soudu nevyhověl stížnosti obviněného soudce do rozhodnutí presidenta vrchního soudu v Praze dne 17. března 1934, jímž jako opožděná zamítnuta byla jeho stížnost do usnesení vrchního soudu v Praze ze dne 9. února 1934, jímž naň uvalena byla suspense z úřadu s omezením na $\frac{2}{3}$ služebních požitků po dobu suspense.

D ů v o d y:

V § 31 zák. z 21. května 1868, čís. 46 ř. zák. není sice uvedeno, kde je podati stížnost do suspense z úřadu. V napadeném rozhodnutí prohlašuje se však právem za samozřejmé, že stížnost bylo podati u vrchního soudu v Praze jakožto kárného soudu prvé stolice, od kterého vyšlo rozhodnutí. Již z povahy věci plyne, že opravný prostředek jest podati u toho místa, do jehož rozhodnutí nebo usnesení je si stěžováno. Tak je tomu podle trestního řádu, jehož předpisů jest obdobně šetřiti i v kárném řízení (dis. 30, 125, 133) a v němž u všech druhů opravných prostředků je vysloveno, že opravný prostředek je podati u toho soudu, který ve věci rozhodl (§§ 284, 285, 294, 346, 357 odst. 1 a 3, 364 odst. 2, 392 odst. 2, 427 odst. 2, 466, 467 tr. ř., §§ 1 a 2 novely ku tr. ř.). Jen vyjímečně lze podle § 81 tr. ř. opravné prostředky podle tr. ř. podati u okresního soudu, který byl dožádán za dodání soudních opatření jakožto soud bydliště některého účastníka trestního řízení. Již v této souvislosti budiž podotčeno, že obviněnému bylo sice usnesení o suspensi prohlášeno u okresního soudu v Ústí n. L., v jehož obvodě se tehdy (v sanatoriu K.) zdržoval, že však obviněný nepodal stížnost do suspense u tohoto okresního soudu, takže případ podle obdoby § 81 tr. ř. nenastal.